

ZPRAVODAJ

KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PŘI VÚ 8280 PROSTĚJOV

ROČNÍK XI

číslo 1

28. 3. 2002

25

BYLO TO JIŽ DÁVNO

Truchlivá událost

Je 21. září 1972 . . . . Z husté mlhy se vyřítil rychlík . . . . na nechráněný železniční přejezd pomalu vyjíždí plně obsazený autobus . . .

Jedenáct mladých lidí – československých sportovců – parašutistů nalézá smrt v jeho troskách.

A zatím doma čekají na závěrečné výsledky z VI. mistrovství armád socialistických zemí v parašutismu.

Jedenáct mladých lidí – špička nejen našeho, ale i světového parašutistického sportu – kolik desítek triumfů a světových titulů vybojovali za barvy Československa. Dokázali se vyhnout nejrůznějšímu nebezpečí, které na ně při jejich odvážném sportu mohlo čekat. Věděli o něm – zejména při zavádění nové techniky pro sportovní parašutismus nebo při hledání nových, progresivnějších forem k dosažení ještě dokonalejších výsledků. Osudnému okamžiku na železničním přejezdu čelit nemohli. Zahynuli naši nejlepší z nejlepších – legendární postava československého a světového parašutismu Jaroslav Jehlička, světový rekord-

man, také několikaletá světová jednička Václav Kumbár, druhý nejlepší Josef Pospíchal, jakož i poslední mistr světa z USA Luboš Majer, Oldřich Varmuža i další velká naděje československého sportovního parašutismu František Šlezuk a Jaroslav Svoboda, starší trenér Stanislav Blažej, pilot Jaroslav Havránek, dlouholetý vedoucí pracovník v parašutismu – vedoucí výpravy Miroslav Krška a člen výpravy Jiří Stárek.

Toto všechno je možné si přečíst na záložce knihy Zdenka Hrona – Padáky plné zlata.

V předmluvě této knížky, kterou napsal plukovník Nikolaj Rusnák se můžeme dočíst . . .

Cesta každého z jedenácti byla jiná. Různé byly začátky, ale společný cíl a nezměrné úsilí, které k jeho dosažení vynaložili.

Jen tak se mohli stát kolektivem, který proslavil naši vlast na různých parašutistických kolbištích světa, který doslova sbíral nejvyšší ocenění, zlaté, stříbrné a bronzové medaile, překonával národní a světové rekordy.

V závěru knihy, která vyšla v roce 1974 se mimo jiné konstatuje: V poválečné historii jsme v málokterém sportu zaznamenali tolik skvělých úspěchů jako ve sportovním parašutismu. Desítky titulů mistrů světa a desítky světových rekordů nás ve světě právem povýšily na parašutistickou velmoc. Jména československých sportovních parašutistů se v zahraničí vyslovují vždy s úctou. Přitom se do své vlasti vraceli bez fanfár, bez pozornosti tisku a širší veřejnosti. Nečekala je na letišti televize ani houf zvědavých novinářů. Přijížděli skromně a stejně tak odjížděli každý po své ose, domů.

K tomu my ve Zpravodaji dodáváme, že i jejich následovníci, poctivou osobní přípravou dokázali úspěšně pokračovat ve slépejích svých nešťastně zahynulých kamarádů a vzorů.

Budeme se snažit, aby jste se o tom, co a jak bylo dál, dozvěděli v dalších číslech Zpravodaje.

Tato vzpomínka na tragickou událost před 30-ti lety, jak věříme nebude posledním vzdáním holdu těm, kteří nás Čechoslováky mnohokrát svými úspěchy prezentovali před veřejností celého světa.

Opletal

Počátky historie ASD – DUKLY PROSTĚJOV

Když se řekne „ASD – cčko Prostějov“, v myslích se nám vynoří prostějovští vojenští sportovní parašutisté – tedy výsadkáři, kteří sice nejsou výsadkovými bojovníky, ale mohou se jimi stát v případě potřeby, plynoucí z vojensko – politické situace. Jsou to sportovci světové úrovně, kteří již více než čtyřicet let vzorně reprezentují nejen výsadkové jednotky od ČSLA počínaje až po dnešní armádu ČR. Reprezentují naši vlast po celém světě.

Zamyslel jsem se nad historií tohoto ASD. Kde byly jeho začátky? Kde vznikla myšlenka mít u výsadkové brigády také sportovní družstvo ke své reprezentaci? Kde vzniklo ono poznání, že reprezentační vojenský parašutismus nelze dělat amatérsky, tedy při plnění své funkce vojáka? Že je třeba vyčlenit lidi s předpoklady, že budou sportovci „de fakto“ z povolání, tedy profesionály ?!

A zde nastupuje snaha přispět k částečnému objasnění nikoliv zásluh k realizaci konečné podoby ASD, podoby od 60-tých let, kdy bylo tabulkově vyčleněno v organizační strukturu brigády. Je to zavzpomínání na první kroky, které byly učiněny v roce 1956 – 58. Tehdy NVS brigády Miloš Krška, s vědomím a z příkazu velitele F. Mansfelda jmenoval

skupinu vojáků z povolání a základní služby jako „výsadkové sportovní družstvo brigády“ s posláním zahájit přípravu reprezentace vb.

Do družstva byli v počátku určeni: Miloš Krška, Standa Blažej, MUDr. Kovač, Jirka Křivan, Met. Mlčák, Honza Heral, Robert Smolík, V. Mourek, V. Šiška z řad vojáků z povolání. Ze základní služby to asi byli K. Plzák, F. Hrejsemnou, D. Malý, M. Marko, V. Zámečník, M. Zajíc. Dozor nad existencí a činností družstva vykonával N. Rusnák.

Jaká byla činnost družstva? Fyzická příprava byla prováděna v týdně dvakrát odpoledne v tělocvičně brigádní průzkumné čety, dále na výsadkovém cvičišti a konečně na sekčovském gorodku a v jeho okolí. V odborné výsadkové přípravě jsme nacvičovali průpravu k seskokům volným pádem, tedy na ruční otevření padáku ve správné poloze těla při volném pádu a při otevření padáku v prsní poloze. Praktické seskoky jsme prováděli z balounu výskokem do prsní polohy, ale jen na nucené otevření s upoutaným vakem vrchlíku k padáku PD – 47. Seskoky z letounu byly prováděny z tehdejších typů D – 47, Li – 2 a BRIGADIRA. Počet provedených seskoků byl nízký. Ukázalo se, že to byla brzda ve zdoko-

nalování členů tohoto sportovního družstva, která nakonec vedla k jeho zániku – také v návaznosti na následné přemístění brigády na Moravu.

Činnost družstva přinesla poznatky, o nichž hovořím v počátku článku: při zastávaných funkcích a při plnění jejich služebních povinností nelze dosáhnout reprezentační úrovně jednotlivců a tedy i celého družstva. K tomu se řadil i vyšší zámysl vzniku a zařazení dalších disciplín v budoucích soutěžích družstev i jednotlivců, především na spartakiádách spřátelených armád, včetně bojových disciplín.

Rád vzpomínám na skromnou činnost prvobytného sportovního výsadkového družstva v Prešově. Dostalo se nám i možnosti a uznání zúčastnit se na leteckém dnu, na soutěži v seskoku na Strahovský stadion na Den vítězství, (pro silný vítr se seskok neuskutečnil) a předvedení seskoků volným pádem na patnáct vteřin víceprezidentovi Egypta maršálu Amerovi u Kapušan. Seskok jen ve dvojici jsme uskutečnili s Robertem Smolíkem. Je pro mne nezapomenutelný tým, že po otevření padáku jsme do sebe narazili těly, ale správná reakce nás obou znemožnila vzniku složité situace.

To je má vzpomínka na počátky ASD, před vznikem ASD DUKLA, jako takového.

kol. M. Mlčák

NA CO JSME ZAPOMNĚLI

nám připomněl kolega Fr. Bizdra svým příspěvkem

Jen velmi málo nás veteránů si v loňském roce vzpomnělo na to, že to bylo právě před 40-ti lety, kdy se zrodil 22. výsadkový protitankový oddíl. Přitom po celou dobu existence dělostřelecké jednotky se trvale podílely na plnění tak obtížných úkolů a na dosahování dobrých výsledků výsadkové brigády, které ji proslavily v celé ČSLA.

Chci si zavzpomínat na léta strávená v kruhu výsadkových dělostřelců a vám ostatním především připomenout některá jména, zvláště velitelských kádrů dělostřeleckých jednotek, na které si sám vzpomínám a která se nám pomalu již vytrácí z paměti.

Že dělostřelci patří do sestavy výsadkových jednotek jsem si uvědomil v roce 1950, když jsem narukoval do Zákup k 71. vppr. Vzpomínám, že mne poněkud zarazilo to, že jako „dobrovolník“, který měl svoje představy o výsadkářích, budu nakonec obskakovat nějaký kanon a jak se říká, do terénu se ani nedostanu. Byl to samozřejmě velký omyl, který trval jen asi v den nástupu. Ráno druhého dne mě z omylu rychle vyvedlo, když jsme během několika minut po budíčku vyběhli, obnažení do půli těla, na ranní rozevívku. Po několika cvičích prostných jsme zbytek rozevívky „instruktážně“ prožili na překážkové dráze, která skoro celá byla vedena nad vodou. Je pravdou, že až do odchodu do poddůstojnické školy jsem často z rozevívky chodil poněkud namočen.

Velice brzy jsem zjistil, že předmět palebná služba (práce u kanonu 76 mm s krátkou hlavní) tvoří jen malou část naší denní činnosti. Převládala totiž tělesná příprava, střelecká, ženijní a další. Opět jsem se divil a to naší výstrojí a výzbrojí. Až komické mi připadalo, když jsme se vypravili na mnohakilometrový zrychlený pochod ve výstroji, kde přes batdrysy či základní ústroj jsme si nahodili těžký anglický plášť s velkým límcem a do ruky dostali trofejní pušku vzor 98 N. Na zádech jsme měli normální rucksak, naplněný základní výstrojí.

Komičnost této výstroje mě ale přešla po prvních kilometrech pochodu a po jeho absolvování ani nemluvě.

V tomto ranném výsadkovém dětství jsem poznal, jak si vzpomínám, tyto dělostřelce.

Velitele setniny E – 15 důstojníka Pecinu, dále důstojníky Mareše, Beneše, Jaroše, staršímu Lišku a písaře svobodníka Kokšála. Z dalších velitele minometné roty důstojníka Šustka. Než jsem odešel do poddůstojnické školy, stačil jsem se seznámit s jmény velitelů jako Moravec, Staš, Mansfeld, Bělina, Papež. Pěkně nás proháněl i tělocvikař Hampl. Poznal jsem zde i svobodníka Pisku.

Po absolvování části poddůstojnické školy v Rakovníku, kde nám velil důstojník Prachář a ŠDZ v Košicích jsem se znovu objevil u 71. vppr., kde po aktivaci ke které mě přiměl politruk Landa, jsem byl zařazen jako velitel kanonové čety v rámci roty důstojníka Hašky. Tehdy se setkávám se jmény minometáků a kanonýrů důstojníky Netušilem, Tomanem, Langem, Miklánkem a Machkem. To již bylo v Prešově, kde jsem se potýkal s problémy mladého velitele. Tyto mnohdy krušné chvíle, které přicházely jaksi automaticky, podtržené značnou náročností na dosahování výtečných

výsledků, jsem jakž takž ze sebe setřásal po večerech na pokoji nahore a někdy i dole v hotelu Dukla, kde jsem obýval téměř po dva roky pokoj s důstojníkem Moravcem.

V padesátých letech byli kanonýři nejen u praporů, ale zejména u 173. děl. oddílu v Sabínově, kam jsem přišel po absolvování kurzu vel. baterií v Hranicích a jednoročním působení v rámci PŠ v Košicích. Zde mně dovozte jména dělostřelců – velitelů a náčelníků Tabáka, Jirase, Pecinu, Vondru, Olejníka, Hliníka, Hanáka, Bukáčka, Kováře, Kostiče, Lorence, Kočmana, Chaloupka, Novosedláka, Voldána, Fr. Pospíšila, Popeláře, Alinče, Človíčika, Adámka, Herala, Nyáryho, Bartku, Duchoslava, Baumruka, Kabáta, Pokorného, Hovorku, Jaroše a některé další na které si momentálně nevzpomenu.

O činnosti 173. děl. odd. by se dalo hodně psát. O různých peripetiích a někdy i humor- ných příbězích prožitých při výcviku i ostrých střelbách. Musím však vzpomenout i další dělostřelce, o které jsem zavadil ve své činnosti jako byli důst. Cap, Falt, Solař, Rost, Bek, Huf, Šnirc, Holcman . . . .

V rámci reorganizace vb koncem padesátých let došlo ke zrušení 173. vdo a tím také skončila jedna etapa dělostřelců v rámci výsadkových jednotek. Většina velitelů a náčelníků působících do té doby v dělostřeleckých jednotkách přešla na jiné profese. Proto také některé mladší výsadkáře ani nenapadne spojovat například jména kolegů Bukáčka, Langa, Mlčáka, Hliníka nebo Vodndru s nějakou dělostřeleckou minulostí.

Začátek druhé etapy existence dělostřelců u vb je spojen s dislokací výsadkových jednotek na Moravu. V rámci vb vzniká samostatná Pt baterie, jako součást velitelství. Tady pod mým velením působil velitelé čet – důstojníci Žák a Polach a výkonný praporčík Homza. Mám za to, že příkladnost v plnění povinností právě těchto vojáků z povolání, ale i takových velitelů družstev, jakými byli četař Beneš a Smejkal utvářelo jednotku, která byla jednou z nejlepších u vb. Vždyť například v roce 1960 při prověrkách BPP jsme dosáhli z pěti prověřovaných předmětů čtyřikrát hodnocení výtečně.

Tato jednotka se potom také stala základem při tvoření 22. vpto v roce 1961. Tento nový útvar zařazený do sestavy vb vzniká paradoxně v době, kdy v rámci reorganizace ČSLA je rušena řada dělostřeleckých útvarů. Velitelský sbor 22. vpto je proto vytvořen v naprosté většině z vojáků z povolání z těchto rušených útvarů, ze všech končin republiky.

Tito vojáci z povolání museli projít základním výsadkovým výcvikem a absolvovat první seskoky. Mnozí si také museli zvykat na daleko větší nároky a přístup k plnění povinností.

Po počátečním tápání, díky především velitelům vb důstojníku Mansfeldovi jsem ke konci prvního roku přehodnotil svoji práci a výsledky se brzy dostavily. Útvar začal dosahovat stále vyšší kvality a plnit úkoly na dobře a výtečně. Pomalu a jistě se kolektiv stmeloval a upevňoval. K tomu přispěly BPP, ale i naše společenské akce – plesy, do jejichž příprav se zapojila většina příslušníků velitelského sboru a účast na nich byla téměř 100 %.

V roce 1964 byla útvaru propůjčena, za dosa-

hované výsledky, bojová zástava. Oddíl vzorně reprezentoval na přehlídkách v Praze, Č. Budějovicích, v Košicích a také na celoarmádních cvičicích jak u nás tak i v zahraničí. Všichni voj. z pov. si postupně zvyšovali výsadkovou odbornost a dosahovali vyšší třídnosti. Jména vzorných velitelů jakými byli důstojníci. Vejvar a důstojník Havlík byla uznávána u celé vb.

Je škoda, že události v roce 1968 se následujícím zrušením vb měly za následek, že práce pro naprostou většinu velitelského sboru u děl. odd. byla vlastně jen několikaletou epizodou v jejich vojenské kariéře. Museli totiž proto odejít k jiným útvarům nebo i do civilu.

U příležitosti čtyřicátého výročí založení 22. vpto si dovoluji vzpomenout jména těch, kteří si toho jistě zaslouží: Ditrich, Šrekr, Bureš, Pravda, Štěpán, MUDr. Mík, Holcman, Čábel, Olejník, Straka, Babjak, Fmíak, Matula, Špidla, Faško, Melichar, Vejvar, Havlík, Janfk, Křivánek, Hvižd, Šedivý, Balcar, Žák, Polach, Horák, Šípoš, Ondřejčák, Ošťádal. Vzpomenout musím i na vzorné občanské pracovníky kol. Jurkovou, Lexovou, Povolnou a Adámkovou. Všem jmenovaným patří znovu díky za práci a protože dělostřelecké jednotky byly vždy pevnou součástí výsadkových jednotek, považoval jsem za dobré toto vzpomenout.

Bizdra

Co se neoslavuje

V roce 2001 si asi nikdo nevzpomněl na to, že před šedesáti lety, v září roku 1941 v noci, zakroužilo nad Kroměřížskem sovětské dopravní letadlo, z něhož vyskočili čtyři čeští parašutisté. Skupina ve složení velitel npor. Bohuslav Němec, jeho zástupce četař František Ryš, dále četař František Brauner a svobodník Jan Kasík.

Dopadli v prostoru obce Dřínova. Až na svobodníka Kasíka všichni šťastně přistáli. Kasík si nějak pochroumal nohu a zranil se v obličej. Zakrvácený padák ledabyly skryl na místě seskoku nedaleko cesty, místo aby ho někde bezpečně zakopal. Na místě přistání také zanechal některé své věci a ostře nabitou pistolí. Četař Brauner vyhledal vysíláčku, která mu byla svěřena a která byla shozena zároveň s ním, ale zvláštním padákem. (celá souprava vážila osmdesát kilogramů). Ukryl ji pod keřem v nedalekém dřínovském parku a zahrabal do spadaného listí.

Pak se každý z parašutistů vydal na místo svého dočasného úkrytu. Za nějaký čas si měli na smlouveném místě vyzvednout další pokyny.

Krasikův neukrytý padák a pistole byly objeveny za několik dnů po seskoku.

O dalších peripetiích s vysíláčkou, na jejímž uschování se podílela i manželka generála a pozdějšího presidenta ČSSR Ludvíka Svobody, se můžete dočíst v jeho knize „Z Buzuluky do Prahy“.

Čtenář může v duchu obdivovat hrdinství lidí, kteří před bajonety příslušníku SS a zrádců a konfidentů gestapa pomáhali desantům splnit úkol. Se vztekem však musí zatínat pěsti, že jeden z nich – svobodník Jan Kasík, se stal zrádcem a tak byla odhalena celá ilegální organizace, většina zatčena gestapem, na což doplatil i syn Ludvíka Svobody Mirek. Byl zatčen v Nezamyslicích v listopadu 1941 a v březnu 1942, jako sedmnáctiletý, v Madhausenu zavražděn.

Nestojí to snad za zamyšlení, proč se na některé události a činy nyní tak lehkou zapomíná a jiné snad ani tak významně se všemožně prezentují?

kol. Oplatal

Slovenští letci ve službách GRU

Příslušníci slovenské armády, přeběhnuvší či zajatí, byli po celou dobu války rezervářem kádrů pro záměry sovětských zpravodajských organizací. Patřili k nim i slovenští letci, příslušníci polních letek. Jejich základny se nalézaly daleko za frontou a proto neměli tolik příležitostí k přechodu frontové linie jako pěšáci. Přesto se několika odvážným jednotlivcům podařilo, za dramatických okolností, uletět k Rudé armádě.

Ján Murgaš sloužil u slovenské polní bombardovací letky 41 v Saki na Krymu jako letecký mechanik. Uletěl 26. 8. 1943 s kurýrním letounem KLEMM 35 č. 2043. Měl ještě v civilu diplom pilota bezmotorového létání a využíval známosti s pilotem, četařem Sokárem, jehož letoun technicky obsluhoval k tomu, že od něho ve vzduchu přebíral řízení a se strojem létal. V létě 1943 pracovalo v blízkosti letiště Saki množství ruských zajatců na polních pracích. Jan Murgaš se domluvil se zajatým poručíkem RA Čugajevem, využili času podávání oběda k provedení motorové zkoušky a s letounem uletěli. Přistáli v 15,30 hodin asi osmdesát kilometrů od Krasnodaru. Na tomto letišti byl potom Murgaš školen sovětskou GRU v dalším pilotním a padákovém výcviku. 20. 9. 1943 byl na druhý pokus vysazen

12 km od Saki u obce Ivanovka. Skrýval se v rodině u své známé v Michajlovce, docházel

v noci do kasáren v Saki a na letišti, kde udržoval styky se třemi mechaniky. Měl za úkol uletět s německým He 111, vybaveným speciálním protipionorkovým radarem. Muragašův pobyt byl časem prozrazen a 24. 10. 1943 jej zatkl v bytě jeho děvčete, eskortovali k 1. slovenské pěší divizi do Brilovky a odtud na Slovensko, kde měl být souzen. V době SNP uprchl z vězení a zapojil se do bojů na straně povstalecké armády. Jeho další osudy jsou neznámé.

Přibližně ve stejnou dobu zběhli k Rudé armádě také Alexander Gerič a Vincent Tkáčik, příslušníci slovenské 13. polní letky, kteří na východní frontě za dosud neznámých okolností přelétli na sovětskou stranu 12. 9. 1943. Gerič patřil k dosud úspěšným stíhacím pilotům, nositelům německého Železného kříže. K přeletu na sovětskou stranu využil bojového letu volného stíhání. Tkáčik byl mechanikem – elektrotechnikem a od 13. letky zběhl k partyzánům ještě s několika dalšími kamarády na odcizeném nákladním automobilu. Slovenskou armádou byli oba vedeni jako nezvěstní. Za bližší neobjasněných okolností je získala ke spolupráci sovětská zpravodajská služba GRU a v létě 1944 je vysadila ve dvouletné skupině na Slovensku s radiovou stanicí. Jejich konkrétní úkoly známe nejsou, ani kódový název této operace. Dá se však předpokládat, že

měli získat a sovětské GRU předávat vojenské a politické informace o situaci na Slovensku. Gerič se po vysazení pohyboval v kruhu slovenských letců v Piešťanech a radiovou stanicí ukryl u známých v Bratislavě. Jeho pobyt byl odhalen, parašutista zatčen slovenskými bezpečnostními orgány a vězněn ve vojenské věznicí v Bratislavě. Tkáčik se ukryval u svých známých v Turzovce. Oba se stali středem zájmu zpravodajské služby slovenské armády v souvislosti s alibistickými pokusy gen. F. Čatloše o navázání kontaktu s RA a prosazení jeho plánu na odpoutání Slovenska od Německa. Čatloš pověřil sjednáním tohoto kontaktu kpt. J. Stanka, který mimo spojení na ilegální vedení KSS se pokoušel využít k tomuto účelu i zajatého Geriče. Jeden ze zpravodajských důstojníků (Vojtěch Lisý), jednal s Geričem ve vězení a v noci z 1. na 2. srpna 1944 jej odvezl další zpravodajský důstojník (npor. A. Tomeček) na Golianovo velitelství pozemního vojska do Bánské Bystrice, kde se v podkrovní budovy pokoušel Tkáčik v přítomnosti zpravodajských důstojníků navázat radiové spojení s Moskvou. Neměl úspěch. Do záležitosti byl zasvěcen i npor. Korecký, od něhož se o neúspěšném Čatlošově i Stankově pokusu dozvěděl i J. Golian.

Oba parašutisté válku nepřežili. Gerič zahynul při letecké havárii na počátku SNP a Tkáčik potkal stejný osud za bližší neobjasněných okolností. *J. Šolc*

VZPOMÍNKA NA PREŠOV

Vzpomínám na padesátá léta, kdy se výsadkáři stěhovali ze severních Čech na východní Slovensko. Byla to doba, kdy tehdejší východ republiky nastoupil cestu mohutného ekonomického, společenského, kulturního a sportovního života. Tehdy, zvláště ta nejvýšejší část země, byla zaostalá. V rámci různých cvičení jsme jako výsadkáři „prošlapali“ všechny místa – Prešov, Bardějov, Humenné, Vranov nad Teplou, Svidník, Sabinov a další města a vesnice. Zvláště výcvikové středisko Kamenice nad Cirochou – Vihorlat, to byly oblasti, na které vzpomínáme dodnes.

Příchodem výsadkářů do Prešova nastal určitý zlom. Tím, že zde vznikla velká posádka s mnoha vojáky, kteří se zapojili do života státních, společenských, sportovních a kulturních orgánů a organizací se život v tomto městě oživil. Byly zde i nemalé požadavky na byty, svobodárny a jiná zařízení k využití vojáků posádky. Pro nás nastala velká adaptace na život v této oblasti Slovenska. Nebylo to nijak lehké. Byli jsme však mladí, plní života, plni radosti ze služby u výsadkových jednotek. Boj s překážkami – to byl náš smysl života. Plně jsme se zapojili do výstavby vojenských objektů, cvičišť, střeňnic atd.

Celá řada z nás spolupracovala na výstavbě města a okolí. Vzpomínám na moji angažovanost v mládežnickém hnutí ve městě, ale i v celém kraji. Jako vojenská mládež, s celou řadou vojáků s povoláním, jsme si vzali za své, že svépomocně, společně s mládežnicí města, postavíme základní školu. Bylo to v prostoru směrem z města na Velký Šariš. Jméno

školy, které dostala po výstavbě si již nepamatuji. Školu jsme postavili díky orgánům města, okresu, ale i velení výsadkových praporů a brigád. Totéž mohu konstatovat o patronátní družbě jednotlivých útvarů s dalšími školami, závody a JZD. K tomu značně přispěly útvary kulturní kroužky, zvláště pak posádková hudba pod vedením důst. Holoubka a Křížka. Velice úspěšná byla součinnost s MěNV, OP, Divadla Jánoše Záborského i dalšími.

Bytů byl ale dlouho nedostatek. Bydleli jsme po hotelích, svobodárnách, v podstatě kde se dalo. Postupně se však přece dařilo uspokojovat naše požadavky a trvalo jen několik let, kdy jsme již bydleli všichni. Říkáme to v jedné větě, ale byla to velice složitá a náročná doba.

Uměli jsme se bavit. Vzpomínám na akce v hotelu Dukla Šariš, kde dlouhou dobu bydlela celá řada z nás, kde se rodily i některé naše děti. Na krásné kulturní a společenské akce v klubu vojáků z povolání v Jiskrových kasárnách a na dalších místech města a okolí.

Jsou to vzpomínky, na které lze těžko zapomenout. Mnozí si zde našli své ženy, uzavřeli mnohá přátelství, která trvají dodnes. Vždyť řada z nás tu zůstala natrvalo. Zanechali jsme v městě Prešově a okolí kus svého života, na který s láskou a hrdoostí vzpomínáme. Družba mezi městy Prešov – Prostějov, kam jsme se v šedesátých letech přestěhovali, trvala mnoho let.

V současné době je Prešov překrásné, moderní město v ekonomické a kulturní oblasti východu Slovenské republiky. Stále rád na toto období budu vzpomínat.

kol. Fr. Papoušek

Vzpomínková akce

V minulém roce MKVV Chrudim ve spolupráci se zástupci 43. vmpr a ČSBS

uspořádala vzpomínkovou akci na seskok paraskupin Kalcium a Platinium u Krásného v okr. Chrudim, při které je provázela pí Fialková a vzpomínala na svou činnost v odboji. Do prostoru Krásného seskočila 16. 2. 1945 skupina ve složení – velitel kpt. Jaroslav Nechanský, rtm. Alois Vyhňák, rtm. Jaroslav Pešan a četař Jaroslav Klemeš. Ačkoliv byla zima a napadlo mnoho sněhu, vydržela pí Fialková u každého stavení, kde se parašutisté tehdy ukryvali, vstoje půl hodiny vzpomínat na průběh tehdejších dní a měsíců. V obci Hradiště u Kocábů jsme předali výsadkářský veteránský odznak snaše p. Kocába, který tehdy parašutisty ukryval. V dalším domě u Nováků, jsme byli pozváni na občerstvení a seděli za stolem, za kterým sedávali parašutisté. Čestnou stráž u pamětných desek stáli kol. Mudroch a Bruna. U obou stavení byly položeny věnce a květiny, jak námi, tak za současné výsadkáře důstojníkem Procházkou a jeho pobočníky. Vzhledem k tomu, že květin byl dostatek, navrhl důst. Procházka, aby byly položeny i na hroby bývalých hospodářů obou stavení. Na závěr nám pí Fialková ukázala prostor a plochu, kam se seskoky uskutečnily. Zdůraznila, že např. skupině Platinium se podařil seskok až na třetí pokus. Po třetím pokusu byl seskok proveden bez problémů.

kol. Rychlý

Výsadkový průvodce

V přípravném kurzu vojáků z povolání ke zkouškám na instruktory, já již jako výsadkář instruktor, jsem byl určen provést vysazení jedné výsadky.

Při seskoku na ruční otevření padáku, po letu výsadkáře volným pádem v určený čas, musel výsadkář vytrhnout uvolňovač padáku, aby se mu padák otevřel. Při nedodržení stanoveného času zádržky, byla tato činnost zajišťována přístroji „KAP“. Tento přístroj se však musel těsně před výskokem výsadkáře odjistit vytažením pojistného kolíku, uvázaného na šňůrce, uložené pod pružinou hlavního padáku. To byla jedna z povinností výsadkového průvodce. Nyní tedy moje.

Když AN – 2 vystoupala do stanovené výšky postavil jsem se ke dvěma letounu. Jak výsadkáři přistupovali ke dvěma, vytrhl jsem každému pojistku z „KAPU“, klepl jsem jej na rameno, což znamenalo, „V PŘED“ a výsadkář vy-

skočil. Všechno klapalo až do okamžiku, když poslední z výsadkářů, Milan Terém, aniž by se zastavil, proběhl kolem mne a vyskočil. Tedy vypadl se zajištěným „KAPEM“. Hrudník se mi sevřel, srdce se mi asi zastavilo, když jsem hleděl za Milanem jak ve stabilizované poloze padá. Snad očima jsem mu chtěl padák otevřít. Odpočítá stanovenou zádržku? Zareaguje správně? Nespoléhá na to, že mu padák otevře „KAP“? To někteří v kurzu záměrně, aby vy-chutnali požitek z volného pádu dělali i když za to byli káráni. V tom nad Milana vylétl vrchlík padák se naplnil. Výsadkář tedy kontroloval čas volného pádu a ručním uvolňovačem otevřel padák. Mně spadl kámen ze srdce.

Milan, až na shromaždišti, se ode mne dozvěděl, že mu zůstal při výskoku zajištěný „KAP“. Oba jsme byli bohatší o jednu velkou zkušenost a poučení: „Se životem se nesmí hazardovat! Povinnost se musí vždy splnit!“ Příště mi již z letounu nikdo neutekl.

kol. Hrbek

Akce KVV Prostějov

Výbor KVV Prostějov zorganizoval 29. 1. 2002 promítání starých i novějších fotografií z disket, které mají od kolegy Čejky a které vybral a upravil kolega Moravčík. V zařízení kol. Váňi a kol. Moravce se sešlo 21 členů KVV a docela se bavili v šesti obrazovkách nad snímky, které komentoval kolega Starý a všichni, kteří mohli informace doplnit. Probralo se 320 fotografií. Druhá polovina bude promítána v měsíci dubnu.

Na slavnostním večeru věnovanému našim ženám k MDŽ zaznělo: „Děkujeme Vám, květy našeho žití za dlouhodobé porozumění a toleranci. Víme, že jste to s námi neměli často lehké a proto Vás máme stále rádi. Přejeme Vám hodně spokojenosti v následujících mnoha dnech života.“

Výbor KVV Prostějov toto vzkazuje ženám všech klubů výsadkových veteránů i manželkám našich kolegů.

Víte že ...

1. S povolením velitele VÚ 8280 Prostějov začíná pprap. Mgr. Radek Svoboda zpracovávat publikaci mapující historii i současnost výsadkového vojska v Prostějově. Bude vám vděčen za poskytnutí jakýchkoliv vzpomínek, fotografií či jiných dokumentů z historie výsadkových jednotek v Prostějově.

2. Kol. Otakar Hájek byl vyznamenán náčelníkem správy pozemního průzkumu SR čestným titulem „Výsadkář armády Slovenské republiky“ a příslušným odznakem, za zásluhy ve výcviku výsadkářů.

3. MKVV Zlín udělil „PAMĚTNÍ LIST“ klubu výsadkových veteránů Prostějov při příležitosti výročního posezení. List je krásně graficky zpracován, stejně jako „VÝROČNÍ ZPRAVODAJ MKVV ZLÍN“.

4. Výbor KVV Prostějov rozhodl udělit „ZLATÝ ODZNAK“ kolegům Ladislavu Banaškovu a Františku Pospíškovu. Oba v plném rozsahu splnili stanovené podmínky pro jeho udělení. Zvláště kladně byl hodnocen jejich rozhodující podíl na založení MKVV v Chrudimi a MKVV ve Zlíně, a na tom, že oba tyto kluby již od počátku velmi aktivně pracují.

5. MKVV Liberec, v předvečer svého výročního zasedání, již po druhé zorganizoval besedu se svým čestným kol. Fr. Mansfeldem. Při té příležitosti mu popřáli k jeho sedmdesátým šestým narozeninám i za hosty z Prahy, Prostějova a kolegy Hrbka, Kubíčka a Lukáška.

6. Členové MKVV Liberec svoji aktivní účast v životě města realizují i tím, že jeho členové působí jako pořadatelé při utkáních ligové kopané a ligového volejbalu. Budou zajišťovat i pořadatelskou službu na mistrovství světa v letech na lyžích.

7. Devátá rota chemické ochrany z Liberce převzala patronát nad místním MKVV. Její NS se zúčastnil již výročního jednání klubu a při té příležitosti informoval o úspěších, které dosáhli se svojí výtečnou technikou na cvičení v Turecku.

8. Kolega Kameník pracuje na studii „Ženy ve výsadkovém vojsku“, Můžete mu někdo svými poznatky pomoci?

9. Kolega Vanderka se zúčastnil mezinárodních střeleckých závodů „ČESKÝ LEV“

v Dolním Zandově, kde mezi profesionály ze třinácti států Evropy a USA, mezi 270 závodníky, se umístil na 22. místě. Tedy co se u výsadkářů v mládí naučil, nyní jako by našel.

10. Patronátní útvar MKVV Chrudim dalek dispozici pěknou místnost v areálu svobodárny a tam si kolegové svépomoci zřídili klubovnu. Pravidelně se tu schází ke svým jednáním. O její vybudování se nejvíce zasloužil kol. Banašik, Bucha, Vaníček, Kraus, Pazdera a Bartoš.

11. Pro soukromé historické muzeum v Doudlebech členové MKVV Chrudim zhotovili třináct panelů s fotografiemi odbojářů a někteří členové darovali do muzea i svá vyznamenání a uniformy.

12. V Chrudimi se připravuje „SRAZ VÝSADKÁŘŮ“ ve dnech 13. – 19. 9. 2002 při příležitosti 55. výročí založení výsadkových jednotek a 15. výročí založení výsadkového útvaru v Chrudimi. Na slavnostní nástup útvaru dne 14. 9. 2002 budou pozváni představitelé státu i armády. MKVV zjišťuje předběžně zájem o účast. Pořadatelé z Chrudimi vás budou o počty zájemců ještě žádat. O tuto akci doplňte i své plány činnosti na letošní rok.

13. KVV – SR v Žilině při příležitosti 90. výročí od narození J. Gabčíka připravují odhalení jeho sochy před kasárnami, které nesou jeho jméno. Tato akce se má konat ve dnech 24. – 25. 5. 2002 při setkání výsadkářů SR a ČR v Žilině.

14. KVV SR udělilo „ČESTNOU MEDAILLI“ za aktivní práci ve veteránském výsadkovém hnutí kolegům J. Tučkovu, Š. Janáčkovu a P. Franfkovi.

15. Kolega Štefan Janáček organizuje setkání absolventů „Podústojnické brigádní výsadkové školy“ z let 1959 – 1960. Nemůže se dopátrat nových adres několika bývalých absolventů BVŠ a prosí o pomoc při jejich vyhledání. Konkrétně Immera Františka, a další se starými adresami J. Mikláš – Strání 538, L. Brunclík – Broumov, Plešová 22, A. Langmayer – Hostouň u Prahy, R. Třetina – Šumperk, Jeremenkova 15, J. Cimburek – Břeclav, I. Pivoňka – Škroupova 67, Brno, L. Pařízek – Brno. Informace prosí zaslat na adresu Štefan Janáček, Cintorinská 13, Stupava 900 31.

16. V loňském roce se uskutečnila schůzka parasekce UDA Praha 1954 – 1956. Po 46-ti letech se sešlo z původního počtu 48 žen a mužů pouhých šest. Přihlásil se na adresu Eliška Váňová, Brunclíkova 1758/20 Praha 6 – Petřiny, 162 00 další z bývalých výsadkářů?

17. Liberečtí veteráni zahájili 1. 1. 2002 svoji letošní činnost vystupem na český MONT BLANK – JEŠTĚD.

18. V MKVV Plzeň zvolili na svém výročním zasedání Radu klubu ve složení prezident kol. R. Tesař, členové M. Jeřábek, L. Čičmír, V. Pechman, J. Anýž.

19. Na popud syna generála Palečka vyhledali členové MKVV Plzeň dům, ve kterém tento generál bydlel. Společně s jeho synem připravují na tento dům instalaci pamětní desky.

Ze života MKVV

Z výročního zasedání MKVV Liberec

Výstižná zpráva, kterou přednesl kol. Vojtěch, zhodnotila celoroční činnost klubu. Byl konstatován malý zájem členů o některé akce, což bylo zdůvodněno i tím, že mezi evidovanými 49-ti členy je velký věkový rozdíl a to mezi 40 – 78 lety. Průběh řady akcí byl ale kladně hodnocen. V diskusi kol. Hanák z MKVV Praha seznámil mimo jiné se záměrem v rámci vzpomínkových oslav na boj skupiny ANTROPOID uskutečnit seminář na téma „Činnost výsadkových jednotek za 2. světové války a současné úkoly výsadkových jednotek“. Náčelník štábu 9. rotý chemické ochrany z Liberce předal klubu plaketu se znakem rotý. Kol. Mansfeld připomněl zásluhu těch, kteří se přičinili o založení klubů výsadkových veteránů. Kol. Budský, bývalý chemický náčelník z Luštěnic a později náčelník chemického vojska ČSLA zavzpomínal na zásluhy výsadkového vojska na přípravě a výcviku výsadkářů spřátelených armád. Kolega Hrbek hovořil o výtečné připravenosti výsadkových jednotek v sedmdesátých a osmdesátých letech. Volbou členů do staronového výboru byla ukončena pracovní část zasedání.

kol. Opletal

Hodnotili svoji činnost

Koncem roku 2001, na výroční členské schůzi, hodnotili členové Klubu vojenských výsadkarov z Bratislavy svoji činnost. Zúčastnilo se 37 členů a jako host předseda KVV – SR kol. Múdry. Ve zprávě o činnosti byla zhodnocena aktivní práce kolegů Tučka, Effenbergera, Hromníka, Šipoše, Mikuša, Timuru, A. Georgijevského, Janáčka a Frníka. Ti všichni se v podstatě mře podíleli na výtečně zorganizovaných akcích

Na výroče nově

MKVV Zlín již tradičně pojal své výroční hodnocení ve stylu bohaté hostiny, přátelské atmosféry a družné zábavy. Všichni hosté – Lukášek, Bučka, Kubíček, Bartko, Rybnová a další nenacházeli dost chvály nad projevenou pohostinností.

Nové však bylo to, že po vyhodnocení činnosti klubu kolegou Pospíškem, promítali z videozáznamu všechny své akce a znovu si tak připomněli účastníky jednotlivých aktivit a přijemné prožitky ze společných aktivit. Všichni se při tom přesvědčili o správnosti odměn těm, kteří se nejvíce na přípravě jednotlivých akcí podíleli.

Živá hudba, bohatá tombola, zpěv a tanec jsou vždy součástí jejich setkání.

kol. Bartko

v průběhu roku. Kladně mimo jiné, hodnotí to, že začali vydávat vlastní „Spravodaj Červené barety“. Z plánu činnosti na rok 2002 je nutné vyzdvihnout jejich plánované setkání s francouzskými veterány, se kterými se zúčastní i setkání veteránů výsadkových vojsk SR a ČR ve dnech 24. – 25. května 2002 v Žilině. Plánují účast na setkání veteránů v Praze 17. – 19. června 2002. Ve svém plánu mají celou řadu dalších zajímavých akcí, např. účast na leteckém dni v Bratislavě, kde chtějí zorganizovat hromadný seskok veteránů z oblastních klubů SR.

Jistě všichni naši čtenáři přejí nově zvolenému výboru, aby se jim podařilo splnit všechny plánované akce za hojně účasti jejich členů.

podle „Spravodaje Červené barety“

Vysvětlení

Z místních KVV přišlo několik připomínek k tomu, že jsme ve „Zpravodaji“ č. 24 nezveřejnili jména některých kolegů, kteří budou mít také kulatá výročí. V KVV Prostějov máme jmenný seznam jen těch, kteří se nám písemně přihlásili, s udáním dat i adres. Nevedeme tedy všechny ty, kteří jsou členy MKVV a na místních klubech tedy je, aby tato kulatá výročí měli v patniti.

Ohlasy

Ještě k výroční schůzi KVV Prostějov

Ve Z“ č. 24 ve zprávě o výroční členské schůzi KVV Prostějov nebyl údaj o velké tombole, kde bylo vylosováno a rozdáno 131 cen. Vedle těch cen, které připravil výbor KVV se o většinu postarali dobrovolní dárci, kterým tímto sice opožděně, ale zcela upřímně děkujeme. Byli to kol. Starý, Ondřejčák, Jahnová, Čtverák, Bartko, Malý, Jugas, Stavný, Lejsek, Řepka, Borovský, Bučka, Kubíček, Lukášek, Volanka, Branda, Kubů, Sommer, Zapletal, Kořínková, Kandler, Petrušková, Rimanovský, Šedivý, Blažejová, Adámková, Jurková, Skácel, Dvořák, Ducký, Trojan, Rost, MKVV Zlín, a podniky ANNAHUTE Prostějov, Vyhybkárna a mostárna Prostějov, Hanácké železárny a služby Prostějov, G + H, Sover Prostějov.

Za Josefem Černotou

Napsal nám Emil Tencer z Prievidze.

S Josefem Černotou jsem žil jeden a půl roku na vojně u výsadkového vojska ve Stráži pod Ralskem. On svojí povahou, lidskými a vojenskými vlastnostmi daleko předstihoval ostatní vojáky a velitele. Byl celou svojí duší výsadkář – voják, ale přitom i báječný člověk.

Nebyl velký vzrůstem, ale ve své menší a stříhlé postavě měl záviděníhodnou mrštnost. Ovládal prvky sebeobranu, ale i střelné zbraně snad všech armád z Evropy a dokonale i práci s trhavinami.

Na nás vojáky byl přísný a nic nám v dovednostech neodpouštěl. Proto jsme nemohli nechat nic náhodě a museli mít stále na paměti, že v boji v týle nepřítel budeme závislí jeden na druhém a každá naše nedůslednost či povrchnost znamená v tomto boji prohru.

Po rehabilitaci a povýšení na plukovníka jsem mu písemně gratuloval. V dlouhém dopise mi odpověděl asi takto: „Nikdy jsem si na hodnost nepotrpěl. Hodnost jako taková musí být ve vlastnostech člověka. Poctivost, pracovitost, svědomitost a znalost činí v souhrnu charakterové vlastnosti každé osobnosti.“

Takového jsme jej znali jako velitele a vojáka výsadkového vojska.

Sloužil jsem v Prostějově

Kolega Václav Majkut v reakci na „Z“ č. 24 nám napsal o tom, jak vzpomíná na léta služby jako ženista u jednotky kolegy F. Pospíška v Prostějově, na odměnu v podobě hodinek od kol. Mansfelda a chlubí se

Navždy nás opustili

Koncem minulého roku jsme se se zpožděním dozvěděli, že zemřel, po dlouhé nemoci, kolega Vašek Vávra. Zřejmě si na něho vzpomenu pouze ti z nás, kteří sloužili ještě ve Stráži pod Ralskem, kde on působil ve funkci automobilního náčelníka.

Liberečtí kolegové na své výroční schůzi utčili povstáním a minutou ticha památku všech zemřelých kolegů a jmenovitě svého kolegy Jaroslava Novotného z Rumburka, který je opustil v roce 2001, ve svých 74 letech.

Jak tiše žila, tak tiše odešla v listopadu 2001, ve svých 90-ti letech, naše nejstarší členka Elvída Prokešová. Byla dlouholetou svědomitou skladovou pracovnící u VÚ 8280 Prostějov. Všichni jsme si jí velmi vážili.

Dne 5. února 2001 zemřel v Pelhřimově jeden z výsadkářů, kteří se stali absolventy prvního výsadkového přeškoleního kurzu – kolega Václav Bukáček.

i tím, že má syna, také výsadkáře. Vzpomněl, že z jeho bydliště Blovic, ještě před 2. světovou válkou byli v Prostějově cvičeni tři letci, kteří ale jako příslušníci RAF zahynuli v bitvě o Anglii. Vzdává úctu všem letcům a leteckému personálu, bez nichž by nám padáky nebyly nic platné.

„Zpravodaj“ č. 23

Na článek kol. Štětky v „Z“ č. 23 reagoval kolega Rezler touto vzpomínkou: V roce 1951 jsem byl zařazen do přeškolení s dalšími vojáky, např. Pepškem Mrázkem. Kurzu velel npor. Áda Štětka. Přeškolení končil závěrečným cvičením v okolí Hřenska. Byli jsme vybaveni potraviny v naturálních. Tento kurz probíhal v době dozrávání borůvek. Kluci vymysleli, že si uvaříme knedlíky. Právě v prostoru naší činnosti se pásly kozy a tak několik z nás se pokusilo tyto podojit, aby bylo mléko na zadělání těsta. Nikdo to nedokázal, až to šel zkusit npor. Štětka a jemu to vyšlo, potřebné mléko nadojil. Potom se ale objevila majitelka, která naši akci odsoudila slovy: „To jsou moje kozy“ a zahrozila. To nás všechny rozesmálo. Ocenili jsme Ádu, že byl jediný, kterému kozy spustily.

Poděkování

všem, kteří výboru KVV Prostějov a našim prostřednictvím vám všem členům klubu výsadkových veteránů, kteří právě čtete náš Zpravodaj, zaslali upřímná (některá i veršovaná) přání k Vánocům a k úspěšné činnosti v roce 2002.

Byli to jmenovitě kol. Koutecký, Šolc, Holdulová, Kameník, Hampel, Strnad a Babinský za geprtovce, Kožíšek, Tabareliová, Kubíček, Váňa, Moravec, Chymčák se všemi členy MKVV Hradec Králové, Vondra, Jínek, MKVV

Liberec, Průcha, Bílek za všechny z Holešova, Vlček, Sadílek, Požár, Vanderka, Turek, Váňová, Kvasnička, Franěk, Honejšek, Steklý, Švandrlík za všechny z Tábora, Králík, Gill, Hruška, Hamaň, Janků, Hejda, Švrlo, Majkut, Rezler, Banašik a Rychlý za celou MKVV Chrudim, Jesenák, Šťasný, Hyblerová, Šlambor, Kormaník, Šenkeřík, Bučka, Mlčák, Klust, Lorencová, Herčík, Gallat, Čejka, MKVV Praha, KVV SR Prešov, Valenta, KVV Brno, manželé Holých, Faltovi, Dvořáčkovi, Plesarovi, Valachovi, Opluštilovi, Zouzalovi, Mejdřovi, Tomáškoví, Pospíškoví, Stavní, Burešovi, Šte-

fan a Heidi ?? a několik, při vši snaze s nerozlučitelnými podpisy i tam, kde ani poštovní razítko nebylo čitelné. Závěrem citujeme z jednoho přání:

„Pozdrav s přáním všeho nejlepšího přispívá k dobré pohodě vánočních svátků, ačkoliv naše kanady, červené barety a padáky dávno někde odpočívají, naše srdce mládnou při vzpomínce na prožitou výsadkářskou éru, na chvíle, které se nedají zapomenout. Přejeme si, ať nám výsadkový Bůh, všem veteránům, našim blízkým, dopřeje ve zdraví, znovu a ještě dlouho spolu prožívat ve vzpomínkách vše krásné.“

Setkání premiéra ČR s příslušníky 6. skupiny speciálních sil

Ve čtvrtek 4. 10. 2001 navštívil naši výcvikovou základnu Hamry předseda vlády ČR Miloš Zeman. Spolu s ním se přijel podívat na cvičenost a připravenost našich příslušníků i ministr obrany Jaroslav Tvrdík, náčelník Generálního štábu AČR genpor. Ing. Jiří Šedivý, velvyslanec USA Craig Stapleton a další hosté.

Příslušníci našich jednotek předvedli několik ukázek z naší činnosti. Mezi ně např. patřilo slanění z vrtulníku, nastražení léčky určené pro přepad vozidla, vybudované a perfektně zamaskované pozorovací stanoviště, vrtulníkový výsadek. Účastníci setkání mohli shlédnout ukázky materiálu, výzbroje a výstroje vojáků speciálních jednotek, stejně tak i různé způsoby maskování.

hosté, ale i novináři měli možnost shlédnout i dynamické ukázky, mezi které bez pochyby patřily přepadení objektu a následné vzetí zajatců. Pobyt mezi průzkumníky hosté zakončili shlédnutím ukázek záchrany sestřeleného pilota z přehradní nádrže Myslejovice s využitím vrtulníku W-3A Sokol a přepadu objektu z vody s využitím potápěčů. U většiny dynamických ukázek byla ukázána přesná a kvalitní součinnost našich jednotek a letectva.

Jednotky 6. skupiny speciálních sil předvedly připravenost a způsobilost plnit stanovené úkoly včas, kvalitně, přesně a dobře. Premiér i ministr obrany vyjádřili spokojenost.

důstojník Mucha

Kontaktní adresy

V posledních měsících jsme dostali několik dotazů na adresy některých členů našeho výboru. Odpovídáme zveřejněním těchto adres:

Miroslav Řepka,

Dr. Horáka 25, Prostějov, 796 01 – předseda

Jindřich Čtverák,

Šmeralova 15, Prostějov, 796 01 – sekretář

Ladislav Jugas,

Kostecká 365, Prostějov, 796 01 – pokladník

Štefan Borovský,

Kostecká 11, Prostějov, 796 01 – člen výboru

Neudáváme čísla telefonů, vzhledem k jejich současnému přečíslování.

Vydává Klub výsadkových veteránů Prostějov pro potřeby členů. Neprodejné.

Kontaktní adresa:

František Papoušek

Krokova 26, Prostějov 796 01

Telefon 0508/342518, mobil 0737617167

Bankovní spojení: účet 153185640 kód 0300

Neprošlo jazykovou úpravou

Veselé velikonoce

